

Європа готова спростити візи для українських студентів

Європарламент готовий підтримати Україну в питаннях лібералізації візового режиму. Передусім молоді студенти, які беруть участь у програмах обміну. Про це розповів депутат Європарламенту, член Комітету з міжнародних відносин Андрій Ковачев. Також депутат зазначив, що пом'якшення візового режиму торкнеться і тих молодих людей, які мають намір навчатися за кордоном. «Ви можете розраховувати на підтримку з боку Європарламенту на шляху встановлення безвізового режиму», — запевнив Ковачев.

У Луцькому зоопарку народилося троє левенят

Левиця у Луцькому зоопарку народила трьох левенят. Це вже третє вдале потомство закоханої пари луцьких левів Дарини та Ніка, розповіли у звіринці. Проблем при народженні не було, але левиця все одно не підпускала працівників зоопарку до своїх малят. Новоспеченого батька-лева відселили ще під час вагітності саміці, щоб дорослий звір не нашкодив майбутньому потомству. Мама-левиця по черзі виносить із будиночка новонароджених і знайомить їх із світом.

13

Відомості.інфо №31 (671)

1 - 7 серпня 2013 року
<http://www.vidomosti.info/>

ЖИТТЯ

Діти обирають вузи за кордоном, бо там дешевше і є перспектива працевлаштування

На Волині стає популярним здобуття вищої освіти за кордоном. Які вузи та в яких країнах мають попит серед наших випускників? Що потрібно для того, щоб вступити до закордонного вишу? В чому плюси та мінуси такої освіти, з'ясували «Відомості».

ПРОЦЕС НАВЧАННЯ ЗА КОРДОНОМ — НЕ СПИНИТИ

За статистикою, яку «Відомостям» надав начальник управління освіти й науки Волинської облдержадміністрації **Олександр Хомич**, минулого року 124 випускники 11 класів із 8452 пішли на навчання в іноземні вузи. Зокрема, п'ятеро дітей із Володимир-Волинського району, стільки ж — із Камінь-Каширського, двоє — з Іваничівського, одна — з Турійського. Найбільше ж у зарубіжні виші вступило абітурієнтів із Рожищенського району — 12, Луцька — 39, Нововолинська — 28.

— Якщо подивитися на географію навчання, то це Польща, Білорусь (Мінськ і Брест), Росія (Москва), — розповідає Олександр Степанович. — Переважають польські вузи. В середньому щорічно близько двох тисяч студентів або й більше від першого до п'ятого курсу навчається у різних закладах Польщі. У сусідніх Львівській, Закарпатській і Чернівецькій областях показники щодо кількості дітей, які навчаються за кордоном, ще вищі. Якщо говорити про динаміку, то число абітурієнтів, які для себе обирають заклади за кордоном, щороку на Волині зростає на кілька десятків. Чому так? Впливає і наше географічне розташування — немає проблеми поїхати у Хелм, Люблін чи у Варшаву. Навіть це територіально ближче, ніж у Київ. До того ж, і це чи не основний чинник, диплом польського вузу дає можливість легального працевлаштування у тій же Польщі або в інших європейських країнах. Тобто диплом польського вишу більш мобільний щодо майбутнього працевлаштування. Крім того, наші ВНЗ у частині оплати програють: вартість навчання, вартість проживання, вартість соціального пакета, який пропонується, вигідніші у вузах Польщі. Тому батьки й абітурієнти їх обирають.

Випуск-2012 Університету менеджменту й адміністрації у місті Замость

У виші в Білорусі, за словами Олександра Хомича, переважно вступають діти з Любешівського, Камінь-Каширського та Ратнівського районів. Адаже ще з радянських часів залишилося дуже багато родинних зв'язків, тож діти можуть проживати у своїх родичів у Білорусі. До того ж за спеціальностями сільськогосподарського напрямку (інженери сільгоспмашин, агрономи тощо) проблем із працевлаштуванням у Білорусі нема — аби бажання було, зауважує Олександр Степанович.

— Як і у кожній справі, тут є свої плюси й мінуси, — продовжує начальник управління освіти й науки. — Те, що найкращі діти покидають свою Батьківщину, не може бути позитивним фактором. Чи робити з цього трагедію? Напевно, ні. Світ відкритий сьогодні, й це нормально, що людина має право вибору. Напевно, ця тенденція повинна нас, керівників освіти різного рівня, як і державу Україна, спонукати до певних дій і кроків. Ми повинні робити все в частині вартості оплати, умов зарахування у вузи, в частині соціального пакета, який пропонуємо

студентам: гуртожиток, медичне обслуговування, соцзахист, щоб діти залишалися.

Олександр Хомич зауважує, що «цей процес уже не можна припинити, але його потрібно прогнозувати, якщо ми думаємо про завтра». Цього року, за його словами, управління освіти й науки детальніше проаналізує, в які країни йдуть діти, які напрямки підготовки вибирають.

ПЕРЕВАГИ ПОЛЬСЬКИХ ВУЗІВ

Лучанка **Анастасія Макачук**, колишня учениця школи-гімназії №4, торік закінчила бакалаврат Університету менеджменту й адміністрації у Замості. Розповідає, що спочатку планувала вступити до ВНУ, однак побачила рекламу про можливість отримати освіту в Польщі та вирішила спробувати. Адаже, по-перше, з'являються більш можливі працевлаштування за кордоном, по-друге, на бакалавра потрібно вчитися тільки три роки, коли у нас — аж чотири, по-третє, недалеко від дому.

— Мені там дуже подобалися

ставлення викладачів до студентів, методика викладання предметів, бо подавали той матеріал, який дійсно потрібен, а відповідно, й пар було менше порівняно з нашими вузами, хоча тривали вони трошки довше, — розповідає дівчина. — Проте найголовніше, що діяла програма «Еразмус» із обміну студентами. Євросоюз виділяє кошти, і кожен студент може собі вибрати заклад у будь-якій країні ЄС для піврічного навчання. Я, наприклад, їздила у Португалію.

— Мабуть, ти у школі вивчала польську мову? — цікавлюся.

— Ні, — пояснює. — Правда, перед вступом півроку ходила до репетитора, та дехто взагалі вступав, не знаючи польської. Коли потрапляєш у мовне середовище, то мусиш нею спілкуватися. Це неважко, адже українська та польська схожі.

Вступна кампанія у вузі, який обрала Анастасія, тривала до 31 вересня. Екзамен дівчина не складала — лише подала свій атестат. Результати ЗНО також не вимагали. Хоча, зауважує, якщо вступати до престижніших вишів у Варшаві,

Вроцлаві чи Кракові, то там відбір абітурієнтів суворіший, володіння польською мовою обов'язкове.

Дівчина розповіла, що за навчання платила 2800 злотих у рік, але для іноземців була можливість отримувати стипендію, яка покривала 50 чи 100% вартості навчання.

— Я мала стипендію лише останній семестр, — продовжує співрозмовниця. — Житло мені обходилося приблизно у 800 гривень на місяць. Я, ще двоє дівчат із Луцька й одна з Володимира-Волинського жили у шкарній двокімнатній квартирі, з усіма зручностями, доступом до Інтернету — не порівняти з нашими страшними студентськими гуртожитками.

На запитання, чи не сумувала за рідними на чужині, відповіла, що першого року кожних два тижні їздила додому, другого — вже раз на місяць, але тільки півроку, бо інші півроку була у Португалії.

Анастасія мала намір продовжувати освіту в Польщі й потім знайти там роботу, проте довелося повернутися на Волинь. Зізнається, що через кохання. Зараз здобуває ступінь магістра у нашому політеді.

Інша волинянка **Катерина Гемба**, навпаки, ступінь бакалавра здобувала в нашому університеті на факультеті романо-германської філології за спеціальністю «Прикладна лінгвістика», а цього року вчитися на магістра поїде у польський вуз.

— Буду вивчати управління готельною та ресторанною справами у приватній вищій школі «Альмамер» у Варшаві, — розповіла Катерина. — Там дуже цікаві практики, адже є можливість побувати в Австралії, Америці, Китаї, країнах Європи. До того ж обіцяють, і я сподіваюся, що так і буде, забезпечити після завершення навчання роботою. Можна також виробити «карту побиту», яка дає можливість подорожувати Європою. Крім того, навчання там дешевше, а якщо будеш старатися, то існують знижки в оплаті.

Катерина платитиме приблизно 10 тисяч гривень у рік. Цей вуз вона відшукала через Інтернет, вступних іспитів не складала. Каже, є вибір навчання польською або англійською мовами, при виші, щоб вирішити проблему мовного бар'єра, діють курси польської.

Людмила ШИШКО

Севастопольський «робінзон» п'ять днів провів на безлюдному острові

Чималий стрес пережив 40-річний житель міста Севастополь за час життя на безлюдному острові посеред річки Конка, що в Цюрупинському районі Херсонської області. Замерзнути йому не дали косулі, а знайшли рибалки, яких про зникнення чоловіка сповістили правоохоронці, розповіли у прес-службі херсонської міліції.

Чоловік у складі робочої бригади на баркасі приїхав до села Козачі Лагери. Була обідня перерва, на березі всі відпочивали. Зникнення свого колеги люди помітили лише о 19-й годині. Самостійні пошуки чоловіка закінчилися нічим. Знайшли тільки його одяг і взуття біля самої води. Тож одразу повідомили міліцію.

У надзвичайно складній місцевості низкого розшукували майже весь особовий склад Цюрупинського райвідділу міліції, громадські помічники, працівники МНС і жителі селища. Попередили всіх місцевих рибалок. Володази перевірили дно річки, та нічого не виявили. Хоча й припускали, що чоловік потонув, пошуків не припиняли. Дільничні інспектори міліції, які знали ту міс-

цевість, на човнах перевірили десятки безлюдних островів. Інші міліціонери та жителі селища прочісували берег і плавні: гадали, що тіло ймовірного потопельника винесе у хащі. Чотири дні наполегливих пошуків, які тривали безперервно, виявилися марними.

Лише на п'ятий день до райвідділу зателефонував рибалка і сказав, що на одному з дальніх островів знайшов чоловіка, який просив про допомогу. Він привіз його на берег, де бідолаха вже чекали працівники міліції. На чоловіка не було жодного нешкодженого місця, він ледь ходив, був у самих плавках. Ноги — в порізах від очерету і коріння дерев, тіло — покусане комарами. Сердега ледве говорив, тому що всі ці дні нічого не пив і не їв. Чоловіка одразу ж напоїли чаєм, міліціонери принесли їжу й одяг.

Коли севастопольцеві трохи отямився від шоку, то розповів про свої поневіряння на острові. Він стверджує, що через сильне алкогольне сп'яніння не пам'ятає, чому пішов купатись і як опинився на острові. З його слів, усі ці дні він потерпав

від спраги, голоду, холоду й укусів комах. Чотири дні поспіль у тому районі йшли дощі. Укриття він знайшов собі сам із гілок та очерету. Трохи зігрівали його косулі, що живуть на острові.

Поки тривала розповідь, міліціонери зателефонували родичам чоловіка, які мешкають у сусідній області. Вони приїхали по нього. Наявності він подякував усім, хто брав участь у пошуках, а особливо рибалці, який знайшов його. На жаль, тоді він навіть не спитав ні імені, ні прізвища свого рятувальника, щоб особисто подякувати йому. Севастопольський «робінзон» зізнався міліціонерам, що за чотири дні життя на острові дав собі обіцянку більше ніколи не вживати спиртного.

На Херсонщині активізувались отруйні павуки каракурти

На Херсонщині почастишали випадки укусів каракуртами. За останні три дні одразу троє жителів цієї області були госпіталізовані з симптомами дії отрути каракурта. Зростання кількості жертв — сезонне явище. У липні-серпні самки павуків відкладають яйця, переважно на городах серед кабачків, кавунів і гарбузів. Саме у таких місцях здебільшого і трапляються укуси. Каракурт не нападає на людей, якщо його не турбувати. Проте павуки часто обживають місця, де людина стикається з ними ненароком. Укус самки смертельний для людини, її отрута у 15 разів сильніша за отруту гримучої змії. Самець же не здатен прокусити людську шкіру.

У разі укусу фахівці радять не пізніше як за дві хвилини припекти уражене місце сірником — вогонь руйнує отруту. Рекомендуються пити багато чаю та молока. За відсутності медичної допомоги через один-два дні після укусу може настати смерть.

Торік каракурти відправили до реанімації 14 українців.

ДОВІДКА

Каракурт — вид павуків із роду чорних вдів. Зовнішні ознаки: тринадцять точок або плям на верхній стороні черевця. Каракурт має середню величину: самка — 10–20 мм, самець — 4–7 мм. Тіло чорне, у самця і самки на черевці червоні плями, іноді з білим оздобленням навколо кожної. Повністю статевозрілі особини іноді набувають чорного кольору без плям, із характерним блиском.